

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Vojtěcha Šimíčka a soudců JUDr. Miluše Doškové a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobce: **JUDr. J. V.,** správce konkursní podstaty úpadce C. V., a. s., zastoupený JUDr. Zdeňkem Boučkem, advokátem se sídlem Antonína Slavíka 11, Brno, proti žalovanému: **Finanční úřad ve Vyškově,** se sídlem Dobrovského 3, Vyškov, proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 7. 6. 2004, sp. zn. 29 Ca 204/2003,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalovanému **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Žalobce (dále jen „stěžovatel“) včas podanou kasační stížností brojí proti shora označenému rozsudku Krajského soudu v Brně, kterým soud zamítl jeho žalobu proti rozhodnutí Finančního úřadu ve Vyškově (dále též „žalovaný“) ze dne 11. 12. 2000, č. j. 49884/00/341910/1067. Citovaným rozhodnutím žalovaný zamítl reklamaci proti svému rozhodnutí ze dne 13. 7. 2000, č. j. 38216/00/341910/1067, o převedení přeplatku na dani z přidané hodnoty (DPH).

Stěžovatel v kasační stížnosti uplatňuje důvody obsažené v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b), c) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“) a namítá tak nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení, dále vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu a pro tuto důvodně vytýkanou vadu měl soud napadené rozhodnutí správního orgánu zrušit, a konečně zmatečnost řízení před soudem spočívající v jeho nesprávném obsazení.

Stěžovatel tvrdí, že rozhodnutím bývalého ONV ve Vyškově ze dne 4. 6. 1990, č. j. Zem/262/90-201/1-Va, ve spojení s rozhodnutím Jihomoravského KNV ze dne 9. 10. 1990, č. j. Zem.531/1406/90-Šen, bylo tehdejšímu uživateli pozemků v k. ú. V. (právnímu předchůdci stěžovatele – J. c. U. H., s. p.) povoleno dočasné odnětí blíže specifikovaných pozemků zemědělské výrobě a za to byl vyměřen odvod ve výši 90 162 Kč

ročně. Toto odnětí bylo výslovně časově vymezeno do 31. 12. 1995 a po uplynutí této lhůty se předmětné pozemky opět staly součástí zemědělského půdního fondu. Správce daně však i po tomto datu odvody za dočasné odnětí pozemků zemědělské výrobě vymáhal a na takto fiktivně vzniklé daňové dluhy započítával přeplatky na DPH. V postupu správce daně proto stěžovatel spatřuje nezákonnost, neboť bylo aplikováno ustanovení § 64 odst. 2 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, které se však vztahuje toliko na daňové nedoplatky vzniklé v souladu se zákonem. V daném řízení stěžovatel shledává rovněž vady, spočívající v rozporu skutkové podstaty, z níž správce daně a krajský soud vycházeli, s obsahem spisu. Již z přezkoumání doložených listin totiž je patrno, že neexistuje právní titul pro převod přeplatku na jiné dani na nedoplatek daně (odvodu). Konečně k tvrzené zmatečnosti řízení před krajským soudem stěžovatel namítá, že v uvozující části napadeného rozsudku se uvádí, že rozhodoval tříčlenný senát ve složení předsedkyně JUDr. J. J. a soudci JUDr. K. M. a Mgr. M. P. Rozsudek však byl vyhotoven a podepsán předsedkyní senátu JUDr. S., z čehož stěžovatel dovozuje rozpor s ustanovením § 31 odst. 1 s. ř. s., protože buď věc rozhodoval čtyřčlenný senát, anebo neměla být JUDr. S. v rozsudku vůbec uvedena.

Proto stěžovatel navrhuje napadený rozsudek krajského soudu zrušit.

Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

Z obsahu předmětného správního a soudního spisu Nejvyšší správní soud především zjistil, že shora citovaným rozhodnutím ze dne 13. 7. 2000 Finanční úřad ve Vyškově podle ustanovení § 64 zákona č. 337/1992 Sb. přeplatek stěžovatele na DPH ve výši 60 726 Kč převedl na úhradu nedoplatku na dani za odvod za dočasné odnětí půdy podle ustanovení § 11 zákona č. 334/1992 Sb., o ochraně zemědělského půdního fondu.

V reklamaci proti tomuto rozhodnutí stěžovatel namítal jeho nepřezkoumatelnost a nezákonnost, a to v podstatě ze stejných důvodů, které uvádí v kasační stížnosti (viz výše).

Žalovaný shora označeným rozhodnutím ze dne 11. 12. 2000 tuto reklamaci zamítl, když především uvedl, že stěžovatel nesplnil podmínky zakotvené v ustanovení § 9 odst. 3 zákona č. 334/1992 Sb., tzn. nepožádal o ukončení dočasného odnětí půdy „a proto nemohlo být dočasné odnětí ukončeno a povinnost odvodu trvá i nadále“ [viz též § 11 odst. 2 písm. d) vyhlášky č. 13/1994 Sb. kterou se upravují některé podrobnosti ochrany zemědělského půdního fondu].

V podané žalobě stěžovatel toliko uvedl svůj nesouhlas s rozhodnutím žalovaného, „neboť byl a doposud je přesvědčen, že žádný nedoplatek na dani, na který by přeplatek mohl být převeden, vůči žalovanému nemá“ a v dalším se soustředil na polemiku s formou rozhodnutí žalovaného a upozornil na nesprávné poučení o opravném prostředku (reklamace namísto odvolání). Z těchto procesních důvodů považoval stěžovatel rozhodnutí žalovaného za zmatečné a nepřezkoumatelné a ve svém důsledku i nicotné.

Krajský soud v Brně napadeným rozsudkem zamítl žalobu proti tomuto rozhodnutí žalovaného, přičemž v odůvodnění rozsudku zejména konstatoval, že žalovaný postupoval v souladu se zákonem, když s podáním stěžovatele nakládal jako s reklamací. „Vzhledem k tomu, že tvrzení žalobce o neexistenci nedoplatku na dani nebylo nikterak odůvodněno, nebylo možno se jím zabývat jako žalobní námitkou.“

Ze záhlaví rozsudku krajského soudu je patrno, že ve věci rozhodoval tříčlenný senát ve složení předsedkyně JUDr. J. J. a soudci JUDr. K. M. a Mgr. M. P. Podpis předsedkyně JUDr. J. J. je uveden na zkráceném znění tohoto rozsudku, vyvěšeném dne 7. 6. 2004 a sňatém dne 30. 6. 2004 (č. l. 16), a také na úplném znění originálu rozsudku (č. l. 18). Na stejnopise rozsudku, založeném ve spise, je v jeho závěru jako předsedkyně senátu označena JUDr. J. S.; její podpis je nahrazen zkratkou „v. r.“.

Nejvyšší správní soud předně konstatuje, že podle ustanovení § 109 odst. 3 s. ř. s. je vázán důvody kasační stížnosti. Přitom v řízení o kasační stížnosti platí zásada přísné koncentrace řízení a kasační stížnost se může opírat pouze o důvody, které stěžovatel uplatnil v řízení před soudem (§ 104 odst. 4 s. ř. s.); ke skutečnostem, které stěžovatel uplatnil poté, kdy bylo vydáno napadené rozhodnutí, Nejvyšší správní soud nepřihlíží (§ 109 odst. 4 s. ř. s.).

V projednávané věci stěžovatel namítá důvody, obsažené v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b), c) s. ř. s., tzn. nezákonnost napadeného rozsudku soudu, vady správního řízení a zmatečnost soudního řízení. K tomu je nutno uvést, že z konfrontace žaloby a kasační stížnosti vyplývá, že stěžejní důvody, na kterých je založena kasační stížnost, stěžovatel v řízení před krajským soudem neuplatnil. Jestliže totiž v odvolání (resp. reklamaci) podané proti rozhodnutí žalovaného o přeplatku stěžovatel namítl neexistenci nedoplatku na dani, neboť předmětná zemědělská půda byla odňata dočasně, v podané správní žalobě se již tato námitka neobjevila. Krajský soud, vázán jednotlivými žalobními body [§ 71 odst. 1 písm. d), § 75 odst. 2 s. ř. s.], se proto správně vypořádal s uplatněnými žalobními námitkami a k obecnému a neodůvodněnému tvrzení stěžovatele, že nemá žádný nedoplatek, odkázal na rozhodnutí žalovaného, který se s touto otázkou argumentačně vypořádal (viz výše). [*Poznámka soudu*: Pro úplnost je nutno dodat, že krajský soud sice postupoval podle s. ř. s., ačkoliv žaloba byla podána ještě za předchozí zákonné úpravy, nicméně v tomto směru i předchozí úprava obsažená v občanském soudním řádu vycházela ze zásady koncentrace žalobního řízení - viz § 249, § 250h.]

Za této procesní situace Nejvyšší správní soud, přezkoumávajíc napadený rozsudek krajského soudu, v něm nemohl shledat naplnění žádného z uplatněných kasačních důvodů, jelikož krajský soud v žalobním řízení plně dostál své zákonné přezkumné povinnosti, a nemohl se proto ani meritorně vyjádřit k právní otázce, nastolené v kasační stížnosti, a to je existence nedoplatku z hlediska aplikace zákona č. 334/1992 Sb. ve spojení s vyhláškou č. 13/1994 Sb. v tomto konkrétním případě.

Pokud stěžovatel tvrdí, že citovaná správní rozhodnutí jsou nicotná, neboť pro rozhodnutí o převedení přeplatku na dani na jiný nedoplatek chybí právní titul, odkazuje Nejvyšší správní soud pro stručnost na stanovisko pléna, které vydal dne 29. 4. 2004 v zájmu jednotného rozhodování soudů (č. 215/2004 Sb. NSS), závazné pro jeho další činnost i pro činnost ostatních soudů v rámci výkonu správního soudnictví, v němž výslovně uvedl, že „soud v přezkumném řízení k žalobní námitce zjišťuje existenci vratitelného přeplatku, a to nikoli jen z hlediska, zda je či není správcem daně evidován, ale zda správce daně s přeplatkem nakládal při úhradě nedoplatků v zákonných mezích.“ Je tedy patrno, že pokud by stěžovatel předmětnou námitku uplatnil v řízení před krajským soudem, musel by se tento s existencí přeplatku vypořádat a jeho rozhodnutí v tomto směru by následně mohlo být přezkoumáno i v řízení o kasační stížnosti. Protože tak však stěžovatel neučinil, je nutno vycházet z obecné právní zásady „právo pomáhá bdělým, nikoliv spícím“. Pokud by nicméně krajský soud na základě řádně uplatněného žalobního bodu dospěl k závěru, že pro předmětný daňový nedoplatek skutečně chybí právní titul, bylo by namístě

předchozí správní rozhodnutí zrušit (pro nesprávnost či nezákonnost), nikoliv však deklarovat jejich nicotnost, neboť ani v takovém případě nelze důvodně tvrdit, že by se jednalo o neexistující rozhodnutí.

Konečně k namítané zmatečnosti řízení před soudem způsobené jeho nesprávným obsazením Nejvyšší správní soud konstatuje, že z obsahu soudního spisu (viz rekapitulace výše) je zcela nepochybné, že v projednávané věci rozhodoval tříčlenný senát Krajského soudu v Brně ve složení předsedkyně JUDr. J. J. a soudci JUDr. K. M. a Mgr. M. P. zcela v intencích ustanovení § 31 odst. 1 s. ř. s. Rovněž z protokolu o poradě a hlasování (č. l. 15) je patrno, že ve věci rozhodoval tříčlenný senát v uvedeném složení. Skutečnost, že na stejnopise rozsudku doručovaném stěžovateli byla jako předsedkyně senátu uvedena JUDr. J. S., je proto nutno považovat za pouze formální vadu, vzniklou zjevně toliko administrativním pochybením, podle popsaných okolností případu nezavdávajícím sebemenší příčinu k domněnce, že se JUDr. S. jakkoliv na rozhodování v této věci podílela. Jak ostatně vyplývá z úředního záznamu na č. l. 31, dne 21. 1. 2005 se stěžovatel dostavil ke krajskému soudu a předložil opis napadeného rozsudku, na němž byla provedena oprava spočívající v podpisu rozsudku. Došlo tedy ke zjednání nápravy ve smyslu ustanovení § 54 odst. 4 s. ř. s. a ani tato kasační námitka proto není důvodná, jelikož ve věci nerozhodoval čtyřčlenný senát, resp. nerozhodoval nesprávně obsazený senát.

Nejvyšší správní soud tak dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

Stěžovatel, který neměl v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 s. ř. s.), a žalovanému náklady řízení nevznikly. Proto soud rozhodl, že se žalovanému nepřiznává právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 26. května 2005

JUDr. Vojtěch Šimíček
předseda senátu